

הזהרת!

זאבי הגיע עם אשתו, יעל, והסתובב במיתחם. אשתו נראתה קצת מודאגת. הוא לא אמר דבר. רק נענע בראשו. לאחר מכן שלח מיכתב לעיריית תל-אביב-יפו, ובו התריע על הנעשה במיתחם הארמני, אבל דבר לא נעשה. ואז נעלם הילד אורן בראהמי. כשאורן נעלם, הייתי עסוק בפרוייקט ענק עם הפסל מוטי מזרחי. לא יכולתי להצטרף לחיפושיו. המלצתי לפני המחפשים להפשט טביטוב בתוך המיתחם. אינני יודע אם מתוך פחד להיכנס אליו, או מתוך התרשלות מסויימת, לא נמצא דבר.

במשך כל ימי החיפושים עשתה המישי" טרה עבודה מצוינת. האיור נסרק שוב ושוב. בעיקבות ריח של גופה נמצאה גופתו. הרי גשתי אשמה נוראית. אני עצמי אב לבן. הרגשתי שלא עשיתי די. שאולי זה שאני לא טיפוס של מחפשי-פירסומת היה בעוכרי בעוכרי הילד שנרצח.

כעסתי מאד. אני עדיין כועס. עדיין לא נעשה דבר, אבל אני לא מתכוון לוותר. אני שייך להתריע. שיכינו, אני לא שונא ערבים, אני שונא אייב מכל סוג שהוא, המאיים על חיי. אני מפחד.

רפפורט מתרגש מאוד כשהוא מסביר את התעקשותו. כשהוא ממשיך לתאר את מצבה של הגופה שנמצאה, הוא מתחיל להסתובב במקום למקום, חסרי-מנוחה.

דו-קיום לדוגמה

18 שנים ממיקום הסטוריו שלו מש מתחת למיתחם. הדרך חלונות הסטוריו יכול רפפורט לעשות חתך רבישנתי של הישתלשלות מאורעות והקצנה התנהגותית, הפוקדת את יפו באיור מגוריו. כשרק הגיע למקום, והתחיל לשקם את המיכנה, היו הכל חברים, יהודים וערבים. שותים יחידו קפה ומושיטים יד כשצריך. די קיום לדוגמה. השנים לא כירסמו ביחסי רעות אלה. הן רק הפכו את הקליפה לשבירה יותר. חבר ערבי של דן אמר לו לפני ימים אחדים, כי הוא פוחד שהנה חילחלה האינ" תיפאדה, והגיעה אליהם הביתה, ליפו. "איזן לך מושג כמה זה מפחיד אותי", אמר החבר, "הנה, אתה תחשוב שעשיתי לך משהו רע, ולא תנהג איתי כמו שכן, אלא כמו יהודי, ולהיפך".

לא הערבים ביפו רוצים בזה ולא היהודים. הכל מפחדים כי יום העימות קרב, סיכסוך שכונתי יכול להפוך פתאום לעימות על רקע לאומי.

בשנים האחרונות מתחילים הדברים, הנר" אים מחלונות הסטוריו, להראות אחרת. אל המיתחם הארמני התחילו להגיע דמויות שר" נות ומשונות. ביניהם ערביי השטחים הככור שים, שמצאו להם את הכנסיה הנטושה כמ" קום-מגורים נוח יותר מרירה מעופשת שנותן להם הבוס.

המקום מפחד באמת. מלבד היותו נטוש, ובעל קירות מטים לנפול, מוקף המיתחם הא" רמני בצמיחיה ובשיחים הגרלים פרא. פר" צות נרקימנים פוקדים את המיתחם באורה קבע, והוא משמש גם כמקום-מיפגש להומ" סכסואלים. בשנתיים האחרונות לא נכנס ר" פורט למיתחם מתוך חשש, "לא יודע כמי אתקל שם", הוא אומר. "לפעמים נזרקות אב" נים מחלונות המיתחם לעבר מכונית. לפע" נים בוקעות משם צעקות. כשראיתי אור נרות-בוקע מאחד החלונות הבנתי שאנשים גרים שם באופן קבוע. אז התיישבתי והת" חלתי לשלוח מיכתבים לרשויות המוס" מכות".

רק הרצח הוציא את המיכתבים מהארכיב.

האם אתם מפחדים מערבים המסתור הכנים ליד הבית? האם קיבלתם הוראה להיזהר דווקא מערבים? כיצד אתם מתגברים על הפחד, אם הוא קיים? שיבעה ילדים עונים:

דרי סבג, בן 12: ככל פעם כשאני הולך לים לבד, הורי אומרים לי שאני צריך להיזהר מערבים, ואני באמת מנסה להיזהר. כשאני רואה קבוצה של ערבים, אני עובר לצד השני של הרחוב. בעיקר כשאני לבד והם רבים. אז אני מפחד מאוד. יש לי מן פרפורים כאלה בלב. אני לא שונא ערבים. אני מבין שיש בעייה, אבל עדיין אני מפחד. בלילה, כשאנחנו יוצאים לבלות, אנחנו יוצאים רק בחבורות, כי ההורים לא מרשים לנו ללכת לבד.

אסי גל, בן 13: בשכונה אני לא מפחד ללכת לבד, כי אני יכול לצעוק לעזרה אם ירצו לעשות לי משהו. לא רק ערבים עושים דברים רעים, יש גם ערבים טובים. בדרך כלל אנחנו הולכים בקבוצות, אבל לא בגלל ערבים. בבית לא מזהירים אותי מערבים, יכולים להגיד לי בבית לא להתייחס לאנשים

אסי גל
יש גם ערבים טובים

לעשות להם טרנספר, להיפך. אני חושב שצ" ריך להחזיר את השטחים ושיהיה שלום, ואז נוכל כולנו לחיות ביחד, בדיוק כמו עם מצ" ערבים.

לירון ברבי

אם אראה ערבים ארוץ הביחור

ריים. אני מבין את הבעיה, אבל כשאני עובר לבד ליד קבוצה של ערבים אני מרגיש מאד לא נוח.

ערן ליבנה, בן 15: אני לא מפחד מע" ערבים, אבל, בכל זאת, מה שקורה אפילו בתל-

"פחדים

מערבים!"

אני ובאיורים אחרים בארץ גורם לי להר" גיש מאד לא נוח. אני לא מפחד שיקרה לי משהו ולא עושה שום דבר מיוחד כדי להי" מנע ממיפגש עם ערבים. האמת היא שאני לא כלכך מבין מה הם רוצים עם האינ" תיפאדה. הם התחילו אותה וצריך לעצור אותם.

ורד ברוק, בת 13.5: אני משתדלת להתרחק ממקומות-ריכוז של ערבים, לא נעים לי לעבוד לידם לבד. זה מפחיד. אחרי מה שקורה — אינתיפאדה, הטיפות והרג, אי-אפשר לדעת. אני גרה רחוק משאר הילדים, אחי אירוע מלווים אותי כולם רא" שונה, כדי שלא אצטרך ללכת לבד. בערב אני מפחדת מכל סוגי האנשים ולא דווקא ערבים. בבית לא מזהירים אותי בעיקר מער" בים. לא צריך לאסור עלי ללכת לבד. אני בעצמי מפחדת מכר.

לירון ברבי, בת 9: אני מפחדת מער" בים. בעיקר ממי שמתוכננים בעיר. אני שר" מעת מה קורה ושהם עושים כל מיני מעשים רעים, חוטפים והורגים ילדים, למשל, אם אלך לבד ואראה מרחוק ערבים, ארוץ מהר הביחה או לאן שאני צריכה. אף פעם לא קרה לי מיקרה שערבי הציק לי, ובכל זאת, אני מפחדת מאוד מערבים.

שאני לא מכיר. אני לא שונא ערבים, ולא מפחד מהם.

שירי מרקוביץ, בת 12: כשיוצאים בקיץ עם הצופים למחנה, אמא לא מרשה לי לצאת. היא לא רוצה שאסתובב במקומות רחוקים, בגלל ערבים ומפני שילדים נרצחים. אני מאוד מפחדת. אם אני רואה ערבי במר" רכה אחת, אני מיד עוברת למדרכה השניה. אצלי בשכונה בונים הרבה בתים, ויש הרבה פועלים ערבים. זה מרגיז אותי שבשכונה שלי אני צריכה לפחד כלכך. אני מפחדת רק מערבים, כי הם אלה שעושים את כל המעי" שים הרעים. בערב אנחנו הולכות רק בקבו" צות גדולות, וכשנשאר לי קטע קטן לבד, אני רצה.

אורית עובדיה, בת 15: אני מפחדת יותר מערבים מאשר מסתם אנשים. יותר נכון, אני נרתעת. אני מעדיפה להתרחק מהם. בערבים אני לא הולכת לבד, כי אני מפחדת מסוסים בכלל, ולא רק מערבים. מערבים אני מפחדת יותר בגלל מה שהם עושים, רוצחים, שורפים. הם רוצים לקחת לנו את הארץ, אז הם עושים דברים שכאלה.

טל ליבנה, בן 12: הורי מבקשים ממני להיזהר, בעיקר בערבים, אני נזהר שלא לפ" תוח את הדלת ולא לחזור לבד הביתה, אלא רק עם חבר. אני לא שונא ערבים, ולא רוצה